

ƠN THÁNH BAN CHO NỮ GIÁO DÂN CÓ ĐỨC TIN MẠNH

Bà Miriam là phụ nữ Ý cao lớn khoẻ mạnh, sống vào đầu thế kỷ 20. Tính tình bà thật cương nghị. Đức Tin Công Giáo của bà cũng thật vững chắc. Đặc biệt, bà có lòng kính mến Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA. Chuyện lạ là ở vào tuổi 46 bà vẫn còn mang thai và cho ra chào đời đứa con thứ mười hai, mẹ tròn con vuông!

Một thời gian ngắn sau khi sinh hạ, một ngày bà ở nhà một mình với đứa con sơ sinh. Bỗng chốc, một tên điên cầm dao hùng hổ bước vào phòng đe dọa giết chết cả hai mẹ con. Thất kinh hồn vía, bà vội ôm con chạy trốn. May mắn thay, hai mẹ con thoát hiểm nguy. Nhưng biến cố kinh hoàng đến độ gây chấn thương mạnh nơi phụ nữ mới sinh con. Bà ngã bệnh nặng. Và cơn bệnh hiểm nghèo biến thành chứng bệnh truyền nhiễm. Chẳng mấy chốc xuất hiện trên vầng trán bà Miriam một ung nhọt ghê gớm.

Bà tìm thầy chạy thuốc, nhưng ung nhọt không biến mất. Trái lại cứ dần dần lan rộng từ trán xuống mắt, xuống mũi rồi lan nhanh xuống miệng. Ung nhọt như muốn thách thức mọi phương thức trị liệu cũng như mọi thuốc chữa.

Vị bác sĩ nổi tiếng trong vùng được mời đến cùng với hai y sĩ tài giỏi khác. Cả ba lắc đầu chịu thua trước ung nhọt quái ác. Họ tuyên bố cơn bệnh vô phương chữa trị. Bà đành cúi đầu chấp nhận số phận thảm thương.

Bà Miriam chịu bệnh trong vòng hai năm. Ngoài nỗi đau đớn thể xác, bà còn phải trải qua niềm đau lớn lao hơn: đó là nỗi lòng của người mẹ không thể tự tay chăm sóc đàn con đông đúc. Thêm vào đó, bà xé gan thắt ruột với ý nghĩ: đàn con kinh hãi mỗi khi nhìn thấy gương mặt mẹ hiền!

Nói sao cho hết nỗi đau đớn thống khổ của bà Miriam! Bà gần như rơi vào hố thẳm tuyệt vọng. Nhưng Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA không bỏ rơi người con luôn trọn lòng kính mến Mẹ.

Năm ấy, sắp đến lễ mừng kính Đức Bà Ôn Thánh - Madonna delle Grazie, Cha Phó giáo xứ quyết định đến thăm bà Miriam. Trông thấy bà, Cha gieo vào lòng bà tia sáng hy vọng. Cha nghiêm trang nói với bà:

- Nếu các bác sĩ không thành công trong việc chữa trị bà, chẳng lẽ Đức Mẹ MARIA - Đấng trung gian Ôn Thánh - lại đành bó tay bỏ rơi bà sao?

Thật là câu nói nhiệm màu có sức thần trị liệu!

Bà Miriam quyết định chỗi dậy, ăn mặc tề chỉnh và đi tới nhà thờ. Đường đến nhà thờ quả là chặng đường khổ giá. Ung nhọt nơi mặt gặp gió căng phồng lên, vỡ ra chảy đầy máu. Gương mặt trở thành vết thương lở loét ghê tởm, ai ai nhìn vào cũng cảm thấy kinh hoàng. Nhiều người thân, ngoảnh mặt đi, không thèm nhìn và chào bà. Bà Miriam đau khổ tột cùng.

Vào nhà thờ, bà Miriam đi thẳng đến bàn thờ có tượng Đức Mẹ. Bà phủ phục trước tượng Đức Mẹ và tha thiết kêu cầu:

- Lạy Mẹ Nhân Lành, hỡi Đức Nữ Trinh hay làm phép lạ, nếu vì tội lỗi, con không xứng đáng được Mẹ thương chữa lành và nếu quả thật con phải chịu đau khổ, thì hỡi Mẹ yêu dấu, ít nhất xin Mẹ tránh cho con trở thành duyên cớ gây đau khổ cho người thân yêu của con. Xin Mẹ gia tăng gấp 10, gấp 100 lần những đau đớn, tùy ý Mẹ, nhưng xin Mẹ hãy lấy lòng từ bi chữa lành gương mặt con khỏi cái ung nhọt quái ác đang tàn phá. Xin Mẹ hãy để cho ung nhọt tàn phá bất cứ nơi nào khác trên cơ thể con, ngoại trừ trên mặt con. Có thể, con không còn làm cho ai phải kinh hoàng mỗi khi nhìn thấy gương mặt con. Ôi Mẹ Nhân Lành, nếu Mẹ muốn, Mẹ có thể chữa con lành!

Chính lúc này đây, xảy ra phép lạ, nhưng bà Miriam không hề hay biết. Khi thấy có nhiều người bước vào nhà thờ, bà vội vàng ra khỏi nhà thờ đi đến vòi nước suối gần đó để uống. Nhưng băng bịt ung nhọt bị rơi ra. Bà nhờ đứa con gái lớn đi theo bà, hãy đặt lại cho bà. Người con gái bỗng dăm dăm nhìn gương mặt mẹ rồi cảm động kêu lên:

- Mẹ ơi, Mẹ ơi, Mẹ được khỏi rồi! Mẹ được lành bệnh rồi!

Cái ung nhọt quái ác lâu nay tàn phá gương mặt bà Miriam bỗng chốc biến tan đâu mất. Gương mặt bà trở lại trạng thái lành lặn như trước.

Nói sao cho xiết lòng cảm tạ tri ân của bà Miriam đối với Hiền Mẫu Thiên Quốc đã đáp lời bà tha thiết nài van.

... Thật vô phương cứu chữa, nỗi khổ xâm chiếm tôi, làm tim tôi suy nhược. Nay tiếng kêu cứu của cô gái dân tôi từ miền đất xa xăm vọng về. "Phải chăng Đức Chúa không còn ở Xion, Vua của nó không ngự ở đây nữa?" Mùa gặt đã hết rồi, mùa hè cũng đã qua, thế mà chúng tôi vẫn chưa được cứu! Vì vết thương của cô gái dân tôi, mà lòng tôi tan nát, khiến tôi phải đau thương sầu muộn, nỗi kinh hoàng bám chặt lấy tôi. Phải chăng không còn dầu thơm ở Galaát, hay không còn lương y nữa? Mà tại sao việc chữa trị cô gái dân tôi, chẳng tiến triển chút nào? Ai biến đầu tôi thành nguồn nước, và đôi mắt tôi thành suối lệ, để tôi than khóc đêm ngày, những người của cô gái dân tôi bị giết (Giêrêmia 8,18-23).

("Il Settimanale di Padre Pio", n.8, 22-2-2004, trang 13).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt